

Resum de les opinions del Grup de Lectura en la trobada del 17 de maig de 2010 sobre FRANKIE ADDAMS, de Carson McCullers:

En síntesi, l'obra de McCullers ha agradat força a la majoria del Grup de Lectura. S'ha coincidit a dir que és la típica obra que primer presenta certes dificultats, però que després t'atrapa i ja no et deixa fins al final. També s'ha comentat que la novel·la fa la típica sensació d'aquells textos en què sembla que no hi passi res, quan en realitat hi succeeixen un munt de coses. *Frankie Addams* és en general un retrat de l'adolescència, amb tots els seus problemes i tensions: la desubicació de l'afectat, la gelosia portada a extrems ridículs, l'anhel permanent de fugida sense que se sàpiga a on ni per què, etc.

S'hi va detectar també un clar retrat social que avança en intensitat a mesura que ens endinsem en la lectura; es va definir com una obra costumista i es va trobar que la McCullers té un registre narratiu molt bo. També va assenyalar-se la importància en la novel·la del temps psicològic per damunt del temps real i es va qualificar de viatge iniciàtic el procés de la protagonista: el pas de Frankie de l'adolescència a la joventut. Alguns lectors ja coneixien altres obres de McCullers, com per exemple la més famosa: *El cor és un caçador solitari*.

Quan al treball estilístic i narratiu, es van valorar positivament les descripcions de la novel·la i va remarcar-se l'habilitat de McCullers a l'hora de descriure els sorolls que envolten o de vegades dominen les escenes i les situacions del llibre. També es va elogiar l'ambientació de l'obra, que ens trasllada fidedignament als ambients de les petites ciutats dels estats del Sud nord-americà. Tot i que el desenvolupament argumental pugui semblar lent, l'autora sorprèn amb cops de geni argumentals que dinamitzen l'obra. El llenguatge es va trobar àgil, visual i amb patrons cinematogràfics. Un dels aspectes més valorats de la novel·la van ser els diàlegs, que es van considerar molt veraçs i adequats perfectament als personatges.

El personatge principal, la noia adolescent de dotze anys Frankie Addams, és del tot creïble i produeix una plena empatia en el lector, que s'hi identifica en molts aspectes.

Frankie és un personatge positiu, amb una posició final oberta cap a l'il·lusió, aspecte generós si tenim en compte la desgraciada biografia de l'escriptora. El germà de Frankie es constitueix, sense saber-ho, en un model de maduració, en un referent vital que transforma completament Frankie, tot i que ell no faci res perquè això succeeixi. Són en general personatges ben retratats, de l'Amèrica semiprofunda, i el més destacable seria el potent triangle Berenice, Frankie i John Henry, que sustenta l'obra i li dóna sentit coral. El centre de l'univers de l'obra és sens dubte la cuina on conversen i conviuen aquests tres personatges. Els altres dos personatges del triangle, però, queden bandejats quan Frankie creix i madura. La quantitat de personatges va semblar justa als lectors del Grup, ni molt pocs ni en excessiva quantitat, fet que ajuda a percebre les intencions intimistes de l'obra. També es va destacar el gran simbolisme que s'amaga darrere les morts d'alguns dels personatges.

Quant a l'argument, la mort del nen John Henry va sobtar una mica alguns lectors, tot i que d'altres la van trobar lògica. La falta de la figura de la mare és substituïda en Frankie per la presència, gairebé absoluta en la novel·la, de Berenice, la cuinera-minyona negra amb l'ull de vidre de color blau, tota una extravagant coqueteria.

Són molt importants els canvis de nom de la protagonista (Frankie, F. Jasmine i Frances), ja que cada mutació ens assenyala un nou procés cap a la maduració del personatge.

Argumentalment, també és molt ressenyable la presència de la mort, amb l'oncle Charles i, finalment, el nen John Henry. El traspàs del primer crea una forta recança en Frankie, perquè li sap més greu la mort (no viscuda per ella) del primer marit de Berenice, l'únic bo, que no pas la del seu familiar directe.

En el desenllaç de l'obra, el possible dolor que causa la mort de John Henry, el seu company de l'ànima fins aquell moment, queda compensat immediatament, fins i tot amb certa crueltat infantil, per l'aparició de la nova amiga, Mary Littlejohn (el cognom de la qual ajuda a observar-ne la substitució sentimental). I també el detall del timbre final que sona a casa de Frankie sembla personificar l'amor que truca a la porta, si més no la joventut que irromp en la vida de la protagonista.

També es va valorar que fins i tot els aspectes més sòrdids de l'obra —l'intent de violació de Frankie per part del jove soldat— estan tractats amb un punt d'innocència que denuncien més una inconsciència juvenil que no pas una idea de maldat.

És important el detall del títol en anglès, *The member of the wedding* (literalment, *La membre del casament*), ja que Frankie es passa l'obra volen ser membre d'alguna cosa, buscant un lloc entre les noies de la seva edat, un reconeixement social que li atorgui la identitat que té en plena crisi. El casament, d'altra banda, és el pal de paller argumental de l'obra, l'esdeveniment que ens fa l'efecte que ho canviarà tot... almenys això sembla.

També es va elogiar la fidelitat simbòlica de la coberta del llibre, que ens situa plenament en el nucli argumental de la novel·la.

Com d'habitud, el nostre agraïment més sincer als components del Grup de Lectura per la seva assistència i per les seves encertades contribucions al debat. Us esperem a la nostra pròxima cita:

L'INICI DEL CAPVESPRE, de Júlia Costa, Meteora, 2009, 198 pg.

(Dilluns, **21 de juny** de 2010, a les 7 de la tarda).